

Getuigenissen uit het woonzorgcentrum – intergenerationeel werken

Bewoners

“Ik ben blij dat er in ons woonzorgcentrum geregeld activiteiten plaatsvinden met leerlingen van de school hier vlakbij. Dankzij die korte afstand kunnen de kinderen regelmatig langskomen. Soms gaan wij zelfs eens naar de school. Dat zorgt voor een leuke afwisseling en fijne ontmoetingen.”

“Ik doe altijd mee met de activiteiten waar leerlingen bij betrokken zijn, maar ik heb vooral een klik met de wat oudere kinderen. Vooral de leerlingen van het zesde leerjaar spreken me aan. We kunnen dan echt met elkaar praten, over hoe het vroeger was op school, welke bijnamen we hadden, en omgekeerd vertellen zij over hoe het er nu aan toe gaat, met computers en tablets in de klas. Die uitwisseling is verrijkend. We hebben respect voor elkaar en doordat we vaak in kleine groepjes werken, is het contact intens en persoonlijk.”

“Ook het kleuterturnen vind ik waardevol, al is dat natuurlijk speelser en minder gericht op gesprekken. Toch geloof ik dat het belangrijk is dat kinderen al op jonge leeftijd in contact komen met ouderen. Ze leren dat wij er ook gewoon bij horen. Voor mij draait dit vooral om vertrouwen opbouwen bij die kleintjes. Als ik met het zesde leerjaar werk, dan betekent dat ook echt iets voor mezelf. Dan voel ik me weer helemaal mens.”

“Ik kijk altijd uit naar de activiteiten met de schoolkinderen. Door mijn beperkte mobiliteit kan ik jammer genoeg niet altijd mee als er iets op school doorgaat. Maar als de kinderen naar hier komen, dan ben ik er graag bij. Die momenten betekenen veel voor mij.”

“Het maakt me eigenlijk niet uit met welke leeftijdsgroep ik in contact kom – kleuters, lagereschoolkinderen... Elke groep heeft zijn eigen charme. Wel merk ik dat het niet altijd makkelijk is om een hechte band op te bouwen als je niet aan alle activiteiten kan deelnemen. Toch zie ik een duidelijke verandering in hoe kinderen naar ons kijken. Ze zien ons niet meer als ‘oude mensen’ die ver van hun leefwereld staan, maar als gesprekspartners, als mensen met verhalen. En wij? Wij zien hen steeds vaker als bondgenoten.”

“De kinderen leren ons ook echt kennen. De oudsten noemen ons bij onze voornaam, zetten een stoel klaar, begeleiden ons naar de activiteit... Dat zouden ze niet doen als we elkaar maar één keer zagen. Vroeger zagen we kinderen soms als druktemakers, maar nu zien we ze vooral als leuke gezelschapjes.”

“Ik ben maar een klein vrouwtje, maar in naam van alle bewoners met een groot hart wil ik zeggen: dankjewel! Jullie hebben onze week kleur gegeven. We voelen ons jonger, gelukkiger – dat doet deugd. Het contact met zoveel jonge mensen is gewoonweg hartverwarmend.

